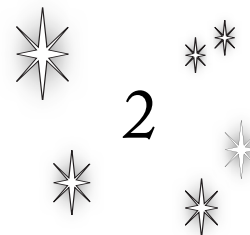

vyskládané klece a akvária. Vládlo tu zvláštní ticho a Lotka měla nepříjemný pocit, že ji někdo sleduje – vlastně skoro zkoumá. Pak se rozhodla, že se jí to asi jen zdá – obchod najednou ožil pískáním a cupitáním stovek drobných tvorů.

Strýček Josef se s úsměvem otočil od dveří. „Tak jsme na místě, Lotko. Grassovy chovatelské potřeby. Jinak též známé jako Ráj myší!“

Lotka seděla na své nové posteli a rozhlížela se po pokoji. Byl vážně nádherný. Dřív rozhodně musel patřit nějaké holčičce, protože měl růžové závěsy s puntíky a bledě růžové stěny. Dokonce i povlečení zdobily růžové puntíky. Vlastně na těch puntících bylo něco zvláštního. Lotka si byla jistá, že už je někde viděla. Možná u nějaké kamarádky. Ačkoli, upřímně řečeno, jí byl povědomý celý ten pokoj. Opřela se o stěnu a zamýšleně se dívala kolem sebe. Pokoj se nacházel v podkroví, takže měl zkosené stropy a podivně křivá okna. Nikdo z jejich známých v takovém pokoji nebydlel. Tak proč má pocit, že už tu někdy byla?

„Lotko!“ zavolal pod schody strýček. „Pojď se napít!“

Lotka naposledy přejela pokoj pohledem, zavrtěla hlavou a zamířila dolů.

Strýček Josef a Dan byli v obchodě. Seděli na stoličkách u pultu se sušenkami a s pitím. „Pořád si myslím, že to nepůjde,“ pokrčil Dan rameny. „Jak to uděláme?“

„Jenom musíme být trochu opatrní, nemělo by to být na dlouho,“ odpověděl strýček Josef konejšivě, ale sám vypadal ustaraně.